

Вчусь у неповносправних

Тихо проходжу поміж рядами, вдивляюся в кожне обличчя, в його вираз, погляд очей, ловлю фокус, фотографую.... Інколи мене помічають і тоді у нас відбувається зустріч поглядами.... Така миттєва! Часом мені стає незручно. Як пояснити, що я фотографую не з примітивної цікавості (як фотографують екзотичних тваринок), не для спонсорів? Я знімаю для себе! Фотографія "неповносправних"... Інколи їх погляд перевертає мені душу! Стає моторошно, щось здригається в глибині серця, просинається, хоче втікти, але стримується, вдивляється, роздумує...

В тих очах є щось особливе! Щось втрачине і забуте нами. В них є людяність, довірливість, беззахисність... В цьому погляді не побачиш бар'єрів, котрі ми звикли ставити, захищаючись один від одного, від світу, від життя... Ці люди не вміють "приспособуватись", тому справжні. В них відсутня штучність! Тільки дійсність! Вона проривається через саму їхню присутність серед нас . Кричить до безсоромності голосно! І ми усвідомлюємо, що вони ніколи не стануть "грати за нашими правилами"! Чи не тому більшість зробить вигляд, що не помітили "неповносправного" і пройдуть мимо? Ні, не пройдуть, а втечуть! Швидко, не озираючись, придушуючи в собі виникаючий страх! Страх побачити себе справжнього, відчутти дотик життя, відкрити старі рани, визнати свою слабкість і фальшивість, усвідомити крихкість буття! Страх зіштовхнутися з силою, яка зламає старанно збудовані стіни!

Пильно вдивляюся в знімки... шукаю Людину! В медитаційній тиші серця шукаю Людину в собі....

Яна Рожнятовская

December 22, 2015

Источник: <http://www.poems4christ.com/ru/article/10334>

© Copyright 2024, Поэзия для Христа - www.poems4christ.com